

Chương 28

Gặp lại Tôn Kiệt (2)

Mắt đẹp của thiếu phụ rung rung, mặt đầy vẻ khẩn cầu quỳ xuống trước Tô Hồng Tụ, dáng vẻ khổ sở hèn mọn, đau đến không muốn sống này, binh lính và tướng lĩnh bên cạnh cũng không lộ vẻ gì.

Tô Hồng Tụ không hề phản ứng.

Nàng không những không hề phản ứng, ngược lại lạnh lùng, trên mặt càng lạnh lùng.

“Nếu phu nhân tìm được thiếp thân, thì nên biết, lúc trước ở quán rượu thiếp thân đã cự tuyệt lệnh lang. Phu nhân tìm nhiều người như vậy tới bao vây thiếp thân, rốt cuộc muốn ép buộc thiếp thân đi gặp lệnh lang, hay muốn ép buộc trói thiếp thân đến trước mặt lệnh lang?”

Mặt Tô Hồng Tụ không chút thay đổi, cách nói lạnh như băng, giọng nói lạnh nhạt vô tình giống như thổi lên cơn gió lạnh lẽo nơi đáy lòng mọi người, cóng đến máu ngưng tụ, toàn thân cứng ngắc.

Thiếu phụ mở to mắt đẹp, trong mắt khẽ lộ vẻ kinh ngạc, hình như không thể tin được Tô Hồng Tụ lại dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình.

Thân thế của Tô Hồng Tụ, tất cả mọi người ở đây đều rõ ràng, nói dễ nghe một chút, là dòng chính nữ của Tướng phủ, thiên kim của Thừa tướng, nói khó nghe một chút, thật ra là kẻ có mẹ cả đã chết, không ai chăm sóc, trong phủ bị mẹ kế và muội muội ép tới không ngóc đầu lên được.

Nghe nói mấy ngày trước vị hôn phu của nàng còn tới cửa lui hôn với nàng.

Ở Đại Chu, nữ tử bị nam nhân từ hôn có tình cảnh cực kỳ khó khăn, sẽ không ai quan tâm vì lý do gì mà nam nhân lui hôn nhà gái, tất cả mọi người chắc chắn sẽ đổ hết lỗi lên người nhà gái.

Trong ngoài Kinh thành, trên dưới triều đình, về dòng chính nữ nhà Tô Thừa tướng bị từ hôn, đã sớm không ai không biết, không ai không hiểu, bị người bàn luận âm ỉ, đại gia giễu cợt.

Tôn phu nhân vốn tưởng rằng tự mình ra mặt, bán cho Tô Hồng Tụ một mặt, thái độ với Tô Hồng Tụ khá hơn một chút, Tô Hồng Tụ nhận rõ tình cảnh của mình, chắc chắn sẽ cảm động đến rơi nước mắt với bà, cam tâm tình nguyện cùng bà về Tôn phủ.

Giống như nữ tử đã mất phụ đức¹, bị hưu trước như vậy, trừ Tôn gia bọn họ ra, vốn không có ai muốn!

Dĩ nhiên, cưới Tô Hồng Tụ về làm chính thê là vạn lần không được, nhưng nếu Kiệt nhi của bà thích, nạp về làm tiểu thiếp cũng không sao.

Không ngờ Tô Hồng Tụ lại không biết phân biệt, không hề cho bà bậc thang, bà đã ăn nói khép nép, thậm chí xem trọng nàng ta là trưởng nữ của Tô Thừa tướng, không tiếc quý xuồng với nàng ta, thái độ của Tô Hồng Tụ với bà lại lạnh lẽo như vậy, không hề đồng ý với ý kiến của bà.

Tôn phu nhân hơi giận dữ, thầm nghĩ Tôn Kiệt coi trọng nữ tử nhà nào cũng được, lại coi trọng kẻ tâm cao khí ngạo, trong mắt không người như vậy.

Nếu Tô Hồng Tụ không phải nữ nhi của Thừa tướng, bà đã sớm để người đi lên hung hăng tát nàng ta hai bạt tai.

Mặc dù Tôn phu nhân giận trong lòng, nhưng trên mặt không hề thay đổi, vẫn vẻ khổ sở đáng thương, đầy mặt bi thương khóc lóc cầu xin Tô Hồng Tụ: “Tiểu thư, tiểu thư ngài không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, tuy Tôn gia chúng ta là thương nhân, môn đệ kém xa Tô gia, nhưng dầu sao Tô lão gia cũng là họ hàng xa với chúng ta, tiểu thư, kể từ khi về nhà khuyên tử vẫn nằm trên giường không dậy nổi, thuốc không uống vào, đại phu nói, nếu như, nếu như hần tiếp tục như vậy nữa, rất có thể sẽ không chống đỡ nổi! Tiểu thư coi như thương xót, cứu khuyên tử một mạng, dân phụ cầu xin tiểu thư!”

Tôn phu nhân vừa dứt lời, hu hu cầm khăn che mặt.

Mặc dù tuổi Tôn phu nhân gần bốn mươi, nhưng được bảo dưỡng cực kỳ thỏa đáng, làn da như mỡ đông, một đóa phù dung trắng nõn và kiều diễm như mỳ dương xuân, chột nhìn, quả thật khuôn mặt giống như nữ tử thanh xuân hai mươi tuổi.

Bà ta khóc như vậy, trong lòng Tô Hồng Tụ vẫn hoàn toàn lạnh lẽo, không hề xúc động, binh lính và tướng lĩnh bên cạnh đều không chịu nổi, từ xưa tới nay, lệ mỹ nhân đều là mộ của anh hùng. Những tướng lĩnh kia thấy Tôn phu nhân khóc đến đau lòng như vậy, rói rít đi lên, người một câu ta một câu bắt đầu khuyên nhủ Tô Hồng Tụ, “Tiểu cô nương, nhìn cô nương tuổi còn trẻ, lòng dạ sao nguội lạnh như vậy? Ba đời Tôn gia độc đỉnh mấy đời, chỉ có một nam tử như vậy, cô nương không đi cứu hần, không phải để cho cả Tôn gia không người kế tục sao?”

“Đúng vậy, tiểu cô nương, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, cô nương đi một chuyến với Tôn phu nhân, có làm sao? Người của Tôn gia cũng không xoi tái cô nương?”

Mọi người người một câu ta một câu, nhìn ngoài mặt là khuyên nhủ Tô Hồng Tụ, thực tế chính là muốn lưu lại cho Tôn phu nhân một ấn tượng tốt, tương lai thăng quan phát tài cũng được Tôn gia nâng đỡ.

Mặc khác, thấy dung mạo Tô Hồng Tụ xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, thật sự trước nay chưa từng thấy, mới nghe lần đầu.

Khuyên hay không khuyên được nàng cũng không sao cả, nếu được nàng nhìn mình nhiều hơn một lần, nếu có thể nghe được nàng nói thêm một câu với

mình, thật sự thà bị trở lại chiến trường chịu mười đao tám đao, cũng vui vẻ chịu đựng, cam tâm tình nguyện!

Thừa dịp khuyên bảo Tô Hồng Tụ, cả đám quan binh giống như ruồi, vo ve vây quanh Tô Hồng Tụ.

Nếu không phải trên người Tô Hồng Tụ có nhiếp hồn thuật hộ thân, chỉ sợ đám quan binh mặt đỏ bừng, tim đập như sấm đánh đã sớm hóa thân thành lang sói, bổ nhào về phía nàng.

Tô Hồng Tụ chỉ cảm thấy chán ghét, có con sao tất có mẹ vậy, Tôn Kiệt quần áo lụa là như thế, một thân mùi phấn son, nàng chỉ cần dựa gần đã cảm thấy chán ghét. Nhưng mẫu thân của hắn hình như hoàn toàn không phát hiện nhị tử của mình có phẩm hạnh thấp kém, lại còn suy nghĩ trong đầu, ‘Hừ, bị chồng ruồng bỏ này, còn có mặt mũi tự cao tự đại với mình, con ta nguyện ý cưới nàng, là phúc phận đời trước nàng ta tu luyện. Không được, phẩm hạnh bị chồng ruồng bỏ như vậy quyết không thể làm chủ mẫu Tôn gia ta, cho dù như thế nào, ta nhất định phải khuyên Kiệt nhi, để cho nó chỉ nạp nàng ta làm tiểu thiếp’.

Nghe một chút, chẳng lẽ Tôn phu nhân này điên rồi?

Đừng nói tiểu thiếp, cho dù là chính thê, cho dù Tôn phu nhân tặng vị trí chủ mẫu gia chủ lại cho nàng, Tô Hồng Tụ nàng cũng lười liếc chán ghét Tôn Kiệt bản thủ.

Trò quái gì chứ, một kẻ quần áo lụa là lẫn lộn trong đám sơn phấn, một kẻ phá của chỉ biết sống phóng túng, phong lưu khoái hoạt, Tôn phu nhân thật sự cho rằng nhị tử của bà ta là miếng bánh bao thơm ngon, tất cả nữ tử cõi đời này đều vót đầu cho nhọn, vội vàng gả vào nhà họ Tôn bọn họ sao?

“Chính bà cũng nói, Tôn Kiệt là khuyên tử của bà, cũng không phải của ta, hắn chết hay sống, liên quan gì đến ta? Hơn nữa, ta cũng không phải đại phu, bà mời ta đi có ích lợi gì? Ta không biết trị bệnh.”

Tô Hồng Tụ không chút lưu tình, lạnh lùng nói, đám người Tôn phu nhân nghe nàng nói như vậy, đều rất kinh ngạc, vẻ mặt không thể tin được nhìn nàng, hình như không nghĩ tới nàng tuổi còn nhỏ, không ngờ lòng dạ lại nguội lạnh như vậy, mặc cho người khác quỳ lạy khóc xin, nói hơn nói thiệt, không hề động lòng.

“Người...” Tôn phu nhân nóng nảy, mặt kim nén đến đỏ bừng, bà không hề để ý che giấu và ngụy trang nữa, không khỏi đưa tay, toàn thân run rẩy chỉ Tô Hồng Tụ: “Người đừng có cho mặt mũi mà lên mặt! Trong ngoài Kinh thành, có ai không biết, người không phải là kẻ bị Lâm Hạo Hiên từ hôn! Tôn gia chúng ta muốn người, là phúc phận kiếp trước người tích được, người tưởng rằng trừ

Tôn gia chúng ta, còn có ai muốn người kẻ chẳng biết xấu hổ, mặt lạnh lòng dạ hiểm độc bị chồng ruồng bỏ!”

Tô Hồng Tụ thản nhiên cười, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tỏa ra vẻ quyền rũ và quyền rũ vô cùng: “Thật sao? Tôn phu nhân thật sự cảm thấy thiếp thân sẽ không có ai muốn sao?”

Tô Hồng Tụ nói xong, tay ngọc thon thon nhẹ nhàng vẫy vẫy với đám quan binh vây quanh, sóng mắt ướm át đá lông nheo với mọi người: “Các người nói, Tôn phu nhân nói đúng sao? Nếu ta muốn gả cho một người trong số các người, các người sẽ không cần ta sao?”

Một đám tướng lĩnh vốn bị Tô Hồng Tụ mê hoặc đến thần hồn điên đảo, tâm hồn lạc phách ít nhất cũng một nửa, nào còn có ai sẽ nói chữ không? Rồi rít đỏ mặt lên, cùng nhau gật đầu, cùng nhau đi về phía trước vây lấy Tô Hồng Tụ cá nước chảy không lợt.

“Không đâu, không đâu, chỉ cần Tô tiểu thư nguyện ý, bản tướng nguyện ý làm lễ chính thê, kiệu lớn tám người khiêng cưới hỏi đảng hoàng đón Tô tiểu thư vào cửa!”

“Chỉ cần Tô tiểu thư gật đầu, tại hạ thê, đòi này tuyệt đối không cưới người khác, nhất định toàn tâm toàn ý, đối đãi với Tô tiểu thư như châu như bảo, không xa không rời!”

“Nếu có được Tô tiểu thư làm thê tử, vậy thật đúng là tam sinh hữu hạnh, đòi trước đã tu được phúc phận, chính là để mặt tướng hưu tất cả thê thiếp trong nhà cũng không sao!”

Một đám tướng lĩnh cao lớn thô kệch nôn nóng sốt ruột, hoàn toàn triệt để liêu mạng tiến đến trước mặt Tô Hồng Tụ thổ lộ tâm ý, chỉ thiếu chút nữa cầm đao cắt tay, đến uống máu ăn thê rồi.

Tôn phu nhân thấy một đám người được bà mời tới giúp đã bị một hai lời băng quơ của Tô Hồng Tụ dụ tới, đáng hận hơn chính là, mỗi người bọn họ nghe Tô Hồng Tụ có ý gả cho, đã sớm vút bà sau đầu, đều chen chúc nhau vượt lên trước, sợ mình ở sau người khác.

Tôn phu nhân tức đến đòi mạng, mặt từ trắng thành đỏ, sau từ đỏ thành tím, chỉ chốc lát sau, lại đen sì chẳng khác đáy nồi.

“Tô Hồng Tụ! Người đừng hả hê quá sớm! Ngày mai ta tự mình dẫn người tới Tướng phủ cầu hôn, người cho rằng phụ thân người có thể lưu lại người?! Hắn đã sớm bị người vút hết mặt mũi, ước gì sớm gả người ra ngoài!”

Tôn phu nhân cực kỳ tức giận, chỉ vào Tô Hồng Tụ tức giận mắng.

Tô Hồng Tụ cười nhạt, dùng đuôi khóe mắt liếc Tôn phu nhân, chẳng thềm ngó tới: “Tôn phu nhân xin cứ tự nhiên, không cần phải nói chuyện này trước cho ta biết. Chỉ có điều, hôm nay ta cũng để lại lời này ở đây. Tô Hồng Tụ ta gả heo gả chó, gả cho gà trống gáy sáng của quân gia phủ ta nuôi, cũng sẽ không

gả cho nhi tử phong lưu phóng đãng của bà, ta muốn sống thêm vài năm, cũng không muốn giống như nhi tử của bà, tuổi còn trẻ thân đã dính quái bệnh!”

Ý trong lời này của Tô Hồng Tụ quá rõ ràng, bệnh của Tôn Kiệt, vốn không hề liên quan đến nàng, mà chính do hấn phong lưu phóng đãng trên người nữ nhân khác gây nên!

“Người.. Người...”Tôn phu nhân giật đến mắt đẹp đầy máu, toàn thân run rẩy, một cánh tay chỉ về Tô Hồng Tụ, đáng vẻ muốn xông lên liều mạng với nàng.

Nhưng mà đúng vào lúc này, phía sau màn che vừa dày vừa nặng trên xe ngựa bên cạnh nàng truyền đến một tiếng cười suy yếu và tự giễu: “Haizzz, mầu thân, không cần cầu xin nàng ấy nữa, nghe, tản ra, thả nàng ấy đi!”

Nghe giọng nói này, người trong xe ngựa không phải ai khác, chính là Tôn Kiệt.

Ghi chú:

1. Phụ đức (妇德): nét na của phụ nữ.